

Sygn. akt I Ca 214/15

I Cz 261/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Pietraszewska

Sędziowie: SO Krzysztof Nowaczyński (spr.)

SO Teresa Zawistowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębiewska

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. N. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Pracy i Polityki Społecznej i Powiatowi (...)

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji pozwanego Powiatu (...)

od wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie

z dnia 26 stycznia 2015 r. sygn. akt I C 776/13

oraz na skutek zażalenia powoda od postanowień zawartych w punktach III (trzecim) i IV (czwartym) wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 26 stycznia 2015 r. sygn. akt I C 776/13

1. oddala apelację;

2. zmienia zaskarżone postanowienia :

a/ zawarte w punkcie III (trzecim) wyroku i podwyższa zasądzoną kwotę do kwoty 248 zł (dwieście czterdzieści osiem złotych);

b/ zawarte w punkcie IV (czwartym) wyroku i nie obciąża powoda kosztami procesu;

3. zasądza od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powoda K. N. (1) kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Sygn. akt I Ca 214/15

UZASADNIENIE

Powód K. N. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Powiatowi (...) i Skarbowi Państwa – Ministrowi Pracy i Polityki Społecznej domagał się pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 r., sygn. akt I C (...), podnosząc zarzut tak spełnienia świadczenia, jak i przedawnienia stwierdzonej nim należności.

Pozwany Skarb Państwa – Minister Pracy i Polityki Społecznej wniósł o oddalenie powództwa i zwrot kosztów procesu. Zarzucił, że jakkolwiek jest dysponentem Funduszu Pracy, to nie jest i nigdy nie był wierzycielem egzekwującym środki z pożyczek na utworzenie dodatkowych miejsc pracy, zaś windykacja wcześniej udzielonych przez rejonowe urzędy pracy pożyczek dla bezrobotnych przypadła samorządowi powiatowemu.

Pozwany Powiat (...) również domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzucił, że widniejąca na tytule wykonawczym adnotacja z dnia 14 lutego 2010 r. o wyegzekwowaniu kwoty 1.737,37 zł dowodzi, że bieg terminu przedawnienia roszczeń zasądzonych w wyroku został przerwany. Ponadto z pozwanym zawarto dwa porozumienia dotyczące spłaty należności, gdzie zaznaczono kwestię kapitalizacji, spłaty, czy umorzenia odsetek, co oznacza, że utraciły one swój pierwotny charakter.

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy w Braniewie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 r. w sprawie I C (...) zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 17 marca 1998 r. w części, tj. ponad kwotę 1.737,37 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach procesu. Orzeczenie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków:

Sąd Wojewódzki w Elblągu wyrokiem z dnia 7 marca 1997 r. zasądził od pozwanego K. N. (1) na rzecz powoda Skarbu Państwa – Rejonowego Urzędu Pracy w B. kwotę 59.949,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 1997 roku do dnia zapłaty. Wyrokowi temu postanowieniem z dnia 17 marca 1998 r. nadano klauzulę wykonalności. W piśmie z dnia 30 kwietnia 1998 r. Rejonowy Urząd Pracy w B. wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie o wyegzekwowanie od dłużnika K. N. (1) kwoty 10.000 zł wynikającej z powyższego tytułu wykonawczego. Postanowieniem z dnia 27 lipca 1998 r. w sprawie Km (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Braniewie umorzył postępowanie. Następnie w dniu 7 maja 2002 r. Powiatowy Urząd Pracy Powiatu (...), wniósł o umorzenie prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie postępowania egzekucyjnego przeciwko K. N. (1) w sprawie Km (...) i zwrot tytułu wykonawczego. Dalej, na skutek wniosku egzekucyjnego Powiatu (...) z dnia 19 listopada 2002 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Braniewie wszczął przeciwko K. N. (1) postępowanie egzekucyjne w oparciu o ten sam tytuł wykonawczy. Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2010 r. komornik stwierdził umorzenie powyższego postępowania z mocy prawa, na podstawie art. 823 k.p.c.

Ustalił nadto Sąd a quo, że w dniu 12 listopada 2009 r. K. N. (1) zawarł z Powiatowym Urzędem Pracy w B. porozumienie w sprawie spłaty należności objętych egzekucją wierzytelności stwierdzonej powyższym wyrokiem, gdzie strony oświadczyły, że wierzytelność na dzień złożenia wniosku dłużnika, tj. 27 lipca 2009 r., wynosiła 58.211,71 zł, w tym kapitał w kwocie 42.000 zł i skapitalizowane na dzień 21 lutego 1997 r. odsetki w kwocie 16.211,71 zł, po dokonanej w dniu 28 listopada 2006 roku spłacie kwoty 1.737,37 zł. Dłużnik zobowiązał się do spłaty kwoty 42.000 zł tytułem kapitału w jedenastu ratach miesięcznych. Przewidziano również, że spłata odsetek z tytułu umowy pożyczki zostanie rozpatrzona po spłacie należności głównej. Za spłatę należności poręczyła małżonka dłużnika, K. N. (2). W dniu 12 listopada 2009 r. K. N. (2) złożyła w banku dyspozycję przelewu na konto Powiatowego Urzędu Pracy w B. kwoty 22.000 zł, zaś w dniach 26 listopada 2009 r., 28 grudnia 2009 r., 22 stycznia 2010 r., 23 lutego 2010 r., 17 marca 2010 r., 19 kwietnia 2010 r., 21 maja 2010 r., 18 czerwca 2010 r., 24 lipca 2010 r. i 10 sierpnia 2010 r. każdorazowo kwot po 2.000 zł.

Dalej ustalono, iż w dniu 15 czerwca 2011 r. K. N. (1) zobowiązał się zapłacić Powiatowemu Urzędowi Pracy w B. kwotę 16.211,71 zł z tytułu skapitalizowanych na dzień 21 lutego 1997 r. odsetek stwierdzonych wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 roku w sprawie I C (...), w dwunastu ratach miesięcznych. Za spłatę ponownie poręczyła małżonka dłużnika, która w dniu 13 czerwca 2011 r. złożyła dyspozycję przelewu na konto

Powiatowego Urzędu Pracy w B. kwoty 1.911,71 zł, zaś w dniach 27 czerwca 2011 r., 13 lipca 2011 r., 4 sierpnia 2011 r., 7 września 2011 r., 5 października 2011 r., 3 listopada 2011 r., 6 grudnia 2011 r., 11 stycznia 2012 r., 6 lutego 2012 r., 7 marca 2012 r. i 5 kwietnia 2012 r. każdorazowo kwot po 1.300 zł.

Ustalił również Sąd I instancji, że w dniu 4 kwietnia 2013 r. wierzyciel, Powiat (...), złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie - M. K. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko K. N. (1) na podstawie wyroku Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 roku w sprawie I C (...) celem wyegzekwowania zasądzonych nim kwot, ograniczając go do kwoty 5.000 zł. Na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 23 maja 2014 r. w sprawie I Cz (...) przedmiotowe postępowanie, w sprawie Km (...), zostało zawieszono.

Sąd Rejonowy zważył, że poczynione wyżej ustalenia stanu faktycznego oparto na wyjaśnieniach stron oraz korelujących z nimi dowodach w postaci dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach spraw egzekucyjnych, których prawdziwość nie była kwestionowana. Okoliczności te były między stronami bezsporne, a jedynie odmiennie prezentowała się ich ocena prawna.

W pierwszej kolejności rozstrzygnąć należało kwestię legitymacji procesowej biernej. Ta bowiem, zdaniem Sądu, przysługuje wyłącznie pozwanemu Powiatowi (...). W spornym tytule wykonawczym jako wierzyciela wskazano Skarb Państwa – Rejonowy Urząd Pracy w B.. Powstałe w dniu 1 stycznia 1999 r. powiaty, stosownie do dyspozycji art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym przejęły zadania z zakresu przeciwdziałania bezrobociu i aktywizacji lokalnego rynku pracy. Od dnia 1 stycznia 1999 r. dotychczasowe rejonowe urzędy pracy lub ich filie, mające w dniu 31 grudnia 1998 r. swą siedzibę w miastach będących siedzibą zarządu powiatu, przekształciły się w powiatowe urzędy pracy i objęły zasięgiem swego działania obszar powiatu (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy Polityki Socjalnej z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie dostosowania organizacji i obszaru działania wojewódzkich i rejonowych urzędów pracy do organizacji administracji publicznej - Dz. U. Nr 166, poz. 1247). Zgodnie z kolei z art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zm.), z dniem 1 stycznia 2000 r. rejonowe urzędy pracy stały się powiatowymi urzędami pracy wchodzącymi w skład powiatowej administracji zespolonej. W konsekwencji, mimo że pozwany Minister Pracy i Polityki Społecznej nadal pozostaje dysponentem Funduszu Pracy, zgodnie z art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm.), to w związku z reformą ustrojową państwa status wierzyciela przysługuje aktualnie Powiatowi (...). Wbrew zarzutom powoda, nie doszło tutaj jednak do przejścia uprawnień w rozumieniu art. 788 k.p.c. i nie było konieczności nadawania klauzuli wykonalności na rzecz tego pozwanego. Powództwo skierowane zatem przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez wskazanego Ministra podlegało oddaleniu.

Natomiast na uwzględnienie w zasadniczej części zasługiwało powództwo skierowane przeciwko Powiatowi (...). Poza sporem pozostawało, że zasądzona wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 r. kwota 58.211,71 zł tytułem należności głównej i skapitalizowanych odsetek została zapłacona przez małżonkę powoda jako poręczyciela porozumień z dnia 12 listopada 2009 r. i z dnia 15 czerwca 2011 r. Z kolei kwota 1.737,37 zł, co wynika także z adnotacji na tytule wykonawczym znajdującym się w aktach Km (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie, została wyegzekwowana od powoda w poprzednim postępowaniu egzekucyjnym Km 941/04. W tym też zakresie – do kwoty 1.737,37 zł – roszczenie powoda musiało zostać oddalone, albowiem powództwo przeciwegzekucyjne oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest dopuszczalne w takiej części, w jakiej stwierdzona tytułem wykonawczym wierzytelność została wyegzekwowana. W pozostałej natomiast części za trafny uznano podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia, mając na uwadze, że odnosi się on do odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 25 lutego 1997 r. do dnia zapłaty. Obowiązuje zatem, z mocy art. 118 k.c., termin trzyletni przedawnienia. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 11 października 2014 r., zaś wniosek egzekucyjny w sprawie Km (...) został złożony w kancelarii komorniczej w dniu 10 kwietnia 2014 r. Poprzednie postępowania egzekucyjne nie doprowadziły, zdaniem Sądu, czemu zresztą pozwany Powiat nie przeczył, do przerwania biegu przedawnienia, w szczególności że wniosek w sprawie Km (...) podlegał zwrotowi wobec nieuzupełnienia braków formalnych (błędnie wydano postanowienie o umorzeniu postępowania), zaś w sprawie Km (...) postępowanie umorzyło się z mocy prawa na podstawie art. 823 k.p.c. W tej ostatniej sytuacji, jak przyjmuje się w orzecznictwie, nie następuje przerwanie biegu

przedawnienia. Skutku takiego – w odniesieniu do spornych odsetek – nie wywarły także zawarte przez powoda i Powiatowy Urząd Pracy w B. porozumienia z dnia 12 listopada 2009 r. i z dnia 15 czerwca 2011 r., gdyż zawartych tam oświadczeń powoda nie sposób uznać za uznanie długu, chociażby niewłaściwe. W § 2 obu porozumień strony wyraźnie ustaliły zakres bezspornego zobowiązania dłużnika, wyłączając z niego dalsze odsetki ustawowe objęte egzekucją w sprawie Km (...) prowadzoną przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Braniewie, przewidując możliwość – każdorazowo w § 4 – rozważenia umorzenia tychże odsetek, co podkreślono „nieobjętych niniejszym porozumieniem”.

W apelacji od powyższego wyroku pozwany Powiat (...) domagał się jego zmiany w części uwzględniającej powództwo i orzekającej o kosztach procesu (pkt I i III) poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez uznanie, że doszło w sprawie do przedawnienia wymagalności odsetek oraz naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 56 k.c. poprzez przyjęcie, że zawarta w dniu 12 listopada 2009 r. ugoda nie doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia odsetek.

W uzasadnieniu wskazywano, że powód rozpoczął spłatę zobowiązania dopiero po skierowaniu sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego. Idąc na rękę powodowi zawarto z nim porozumienie co do spłaty należności. W § 4 ugody strony uzgodniły również, że odnośnie odsetek powód wystąpi do pozwanego z wnioskiem o ich umorzenie. Nie można więc mówić o ich przedawnieniu, skoro postępowanie egzekucyjne było w toku i dłużnik spłacał zobowiązanie właśnie na skutek działań komornika. Uwzględnienie tego zarzutu w trakcie prowadzenia egzekucji narusza przepisy o przerwie i zawieszeniu biegu przedawnienia.

Powód K. N. (1) domagał się oddalenia apelacji jako niezasadnej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego Powiatu (...) jako niezasadna podlegała oddaleniu. Wbrew postawionym zarzutom Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia wskazywanych przepisów prawa materialnego i procesowego i zasadnie uwzględnił żądanie pozwu na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło i nie może być egzekwowane (tylko na marginesie można zauważyć, że zapewne chodziło pozwanemu o przepis art. 123 k.c. dotyczący przerwy biegu przedawnienia, a nie wskazywany w apelacji przepis art. 123 k.p.c.). Mianowicie, poza sporem pozostawała okoliczność, że zasądzona wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Elblągu z dnia 7 marca 1997 r. kwota 58.211,71 zł – tytułem należności głównej i skapitalizowanych odsetek – została pozwanemu zapłacona przez małżonkę dłużnika, która była poręczycielem porozumienia z dnia 12 listopada 2009 r. i z dnia 15 czerwca 2011 r. Pozwany otrzymał również od komornika w listopadzie 2006 r. kwotę 1.737,37 zł ze sprawy Km(...) co łącznie daje należność w kwocie 59.949,08 zł. Tak jak wskazano była to rzecz bezsporna, wobec czego zaskarżenie orzeczenia w pkt I wyroku odnośnie tej należności należy uznać za niezrozumiałe. Co najwyżej można się domyślać, że w istocie pozwanemu chodziło o zakwestionowanie rozstrzygnięcia o pozbawieniu tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie roszczenia odsetkowego, ale nie wiadomo o jakie konkretnie roszczenie chodzi.

Tymczasem należy wyjaśnić, że w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie dochodzonych od dnia 25 lutego 1997 r. (tak jak wynika to z tytułu wykonawczego) Sąd I instancji zasadnie uznał za skuteczny podniesiony przez powoda zarzut przedawnienia. Przedstawione w tym zakresie w uzasadnieniu stanowisko jest trafne i nie wymaga powtarzania, a jedynie uwypuklić należy następujące okoliczności. Wyrok Sądu Wojewódzkiego w Elblągu uprawomocnił się w dniu 8 kwietnia 1997 r., wobec czego roszczenie stwierdzone tym tytułem, zgodnie z art. 125 § 1 k.c., uległo 10-letniemu przedawnieniu w zakresie należności głównej i 3-letniemu w zakresie zasądzonych odsetek ustawowych płatnych w przyszłości. Należało więc w pierwszej kolejności odpowiedzieć na pytanie czy poprzez podejmowane przez pozwanego działania egzekucyjne doszło do przerwania biegu przedawnienia. I tak, w dniu 30 kwietnia 1998 r. urząd rejonowy złożył do komornika wnioski o egzekucję kwoty 10.000 zł, ale został on zwrócony wobec nieusunięcia jego braków formalnych (wnioski oczywisty pomimo tego, że komornik nazwał decyzję umorzeniem postępowania

– akta Km (...)). Wystarczy wskazać, że biegu przedawnienia nie przerywa złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, gdy wniosek taki zostaje zwrócony (tak trafnie: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2008r., V CSK 386/07, LEX nr 361474). Kolejny wniosek do komornika z dnia 14 marca 2000 r. ograniczony do kwoty 5.000 zł należności głównej został cofnięty przez wierzyciela w dniu 7 maja 2002 r., co prowadziło do umorzenia egzekucji, zgodnie z art. 825 pkt 1 k.p.c. Wobec tego i ten wniosek nie wywołał skutków prawnych związanych z jego wniesieniem, w tym nie przerwał biegu przedawnienia (tak trafnie: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 maja 2010r., I ACA 100/10, Apel.-W-wa 2011/1/2). Ponowny wniosek wpłynął do komornika w dniu 19 listopada 2002 r. i obejmował żądanie egzekucji całej należności objętej tytułem wykonawczym (pierwotnie miał sygn. akt egzekucyjnych Km (...), a następnie Km (...))W sprawie tej komornik wyegzekwował i przekazał wierzycielowi w dniu 27 listopada 2006 r. kwotę 1.737,37 zł, a następnie prawomocnym postanowieniem z dnia 14 grudnia 2010 r. stwierdził umorzenie egzekucji z mocy prawa, zgodnie z art. 823 k.p.c., gdyż wierzyciel w ciągu roku od zawieszenia nie złożył wniosku o podjęcie postępowania. Wobec tego i to postępowanie nie mogło wywołać żadnych skutków prawnych, także w zakresie przerwania biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądu, gdyż taki skutek jest niweczony przez bezczynność wierzyciela (tak trafnie: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 kwietnia 2011r., IV CSK 439/10, LEX nr 1108491). W związku z tym należało dojść do wniosku, że nie wykazano aby podejmowane przez wierzyciela działania egzekucyjne doprowadziły do przerwy biegu przedawnienia w zakresie możliwości realizacji wierzytelności stwierdzonej prawomocnym orzeczeniem sądu z dnia 7 marca 1997 r. i faktycznie doszło do przedawnienia roszczenia w zakresie należności głównej w dniu 8 kwietnia 2007 r., zaś roszczenie odsetkowe przedawniało się odpowiednio wcześniej w okresach 3-letnich. Takie ustalenie poczyniono dla porządku, gdyż w zakresie należności głównej powód nie musiał podnosić zarzutu przedawnienia, skoro doszło do zaspokojenia całej tej należności po wydaniu tytułu egzekucyjnego (kwota 58.211,71 zł zapłacona w wyniku realizacji ugody i kwota 1.737,37 zł ściągnięta przez komornika).

Natomiast przedstawione powyżej rozważania mają istotne znaczenie dla ustalenia czy nie doszło również do przedawnienia roszczenia odsetkowego, gdyż jak należy sądzić takie ustalenie kwestionowano w apelacji Powiatu (...). Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu I instancji, że i to roszczenie jako przedawnione nie może być egzekwowane. Mianowicie, jak już wskazywano wyżej roszczenie odsetkowe stwierdzone tytułem wykonawczym należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu (art. 125 § 1 k.c.). Tak więc sukcesywnie odsetki ustawowe należne za kolejne okresy ulegały przedawnieniu, skoro jak wykazano wyżej nie dochodziło do przerwania biegu przedawnienia przez wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Ponadto roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego, wobec czego i odsetki ustawowe, które jeszcze nie uległy przedawnieniu w dniu 8 kwietnia 2007 r. – data przedawnienia roszczenia głównego – i tak w tej dacie uległy już przedawnieniu. Wynika to z faktu, że jako świadczenie uboczne odsetki, co do zasady, dzielą los świadczenia głównego (tak trafnie: Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 26 stycznia 2005r., III CZP 42/04, LEX nr 141130 i Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 19 czerwca 2012r., I ACa 256/12, LEX nr 1220759). Innymi słowy, po tej dacie tak roszczenie główne, jak i roszczenie odsetkowe stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu z dnia 7 marca 1997 r. uległy przedawnieniu. Przekształciły się w zobowiązanie naturalne, które nie może być przymusowo egzekwowane. Bez znaczenia są więc zarzuty apelacji, że pozwany postępował lojalnie i dążył każdorazowo do umożliwienia powodowi spłaty w drodze ugodowej. W tym znaczeniu zawarcie między stronami porozumień w 2009 i 2011 r. nie mogło mieć żadnego znaczenia dla możliwości egzekucji roszczenia stwierdzonego powoływany wyrokiem, skoro w tej dacie roszczenie już uległo przedawnieniu i nie może być tym samym mowy o przerwie biegu przedawnienia, czy to na skutek prowadzenia egzekucji, czy uznania roszczenia (art. 123 k.c.). Tym samym zasadnie Sąd I instancji uznał, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło i nie może być egzekwowane, co prowadziło do uwzględnienia powództwa przeciwegzekucyjnego opartego o przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych względów apelację pozwanego należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt 1 wyroku).